

Arrest

nr. 238 961 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 9 augustus 1978.

Op 15 april 2004 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met de heer G.Y., van Belgische nationaliteit, te Verviers.

Op 21 mei 2007 wordt de echtscheiding tussen de verzoekende partij en de heer G. uitgesproken bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Verviers.

Op 28 februari 2009 wordt de verzoekende partij door de stad Verviers in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 10 februari 2014.

Bij arrest van 27 oktober 2010 van het hof van beroep te Luik wordt het huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer G. nietig verklaard.

Op 23 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen de beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 januari 2014 met nummer 117 542 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep.

Op 28 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Op 1 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar. Tegen deze drie beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is nog hangend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 juli 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2016 stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij afstand van haar verzoek om internationale bescherming gedaan heeft.

Op 18 augustus 2016 doet de verzoekende partij bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Maaseik een huwelijksaangifte met de heer O.A., van Nederlandse nationaliteit. Er werd een onderzoek schijnhuwelijk gestart.

Op 9 september 2016 dient de verzoekende partij onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met de heer O.A. Zij dient ten laatste op 9 december 2016 bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen.

Op 15 november 2016 geeft het parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Tongeren, een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Maaseik weigert vervolgens het huwelijk te voltrekken. De verzoekende partij en de heer. O.A. dagvaardden hierop de ambtenaar van de burgerlijke stand voor de rechtbank van eerste aanleg Limburg.

Op 7 maart 2017 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 augustus 2017 met nummer 190 896 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 8 januari 2018 dient de verzoekende partij onder een bijlage 19ter, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met de heer O.A.

Bij vonnis van 18 april 2018 verklaart de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, verzoeksters beroep gericht tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand Maaseik, onontvankelijk doch ongegrond. De verzoekende partij en haar partner tekenen hiertegen hoger beroep aan bij de familiekamer van het hof van beroep Antwerpen.

Op 29 juni 2018 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, onder een bijlage 20, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2018 dient de verzoekende partij onder een bijlage 19ter, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met de heer O.A.

Bij arrest van 12 november 2018 verklaart de familiekamer van het hof van beroep Antwerpen het hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg toelaatbaar doch ongegrond en bevestigde de bestreden beslissing.

Op 4 februari 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, onder een bijlage 20, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 februari 2019 dient de verzoekende partij onder een bijlage 19ter, een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met de heer O.A.

Op 14 juni 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, onder een bijlage 20, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 september 2019 dient de verzoekende partij onder een bijlage 19ter, een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met de heer O.A.

Op 3 maart 2020 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, onder een bijlage 20, het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 maart 2020 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Zij wordt diezelfde dag door de politie gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Maasland op 09.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: D. (...)
voornaam: S. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Tanger
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van het Hof van Beroep te Luik. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 27.03.2013, aan betrokkene betekend op 30.08.2013. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 24.01.2014 door de RVV verworpen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat haar betekend werd op 01.10.2014. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan dit inreisverbod, zij heeft het grondgebied niet verlaten. Bijgevolg blijft de maatregel nog steeds van kracht.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk.

Betrokkene verklaart dat zij in 2016 in Marokko getrouwd is met de heer O. A. (...). Op 18.06.2016 diende betrokkene te Maaseik een huwelijksdossier in met de heer O. A. (...), geboren op 21.04.1955, van Nederlandse nationaliteit. Op 15.11.2016 weigerde de gemeente Maaseik dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat uit onderzoek werd vastgesteld dat betrokkene trachtte opnieuw een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigering indiende werd ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Hasselt die in het vonnis van 18.04.2018 uitdrukkelijk stelde dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat betrokkene's voorgenomen huwelijk enkel is ingegeven om aan betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen en dus een schijnhuwelijk is en dat de omstandigheden dat betrokkene en de referentiepersoon samenwonen en volgens getuigen een duurzame relatie hebben, aan deze vastelling geen afbreuk doet. Betrokkene diende een beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Dit werd in het arrest van 22.11.2019 ongegrond verklaard. De weigering van registratie van huwelijk en de vastellingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg én van het Hof van Beroep vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een zus heeft, mevrouw D. S. (...), die in Landen woont, maar ze kent (onthoudt) haar adres niet, en een broer, de heer D., A. (...), die in Verviers woont maar ze kent het adres niet. Het gegeven dat de zus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Betrokkene toont niet aan afhankelijk te zijn van haar zus en broer. Zij is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar zus en broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat zij een microcalcificatie in haar borst en hartkloppingen heeft. Zij legt geen medische documenten voor die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene zal bij aankomst in het centrum onderzocht worden door de centrumarts. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd reeds op 01.10.2014 door de stad Verviers geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van het Hof van Beroep te Luik. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 27.03.2013, aan betrokkene betekend op 30.08.2013. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 24.01.2014 door de RVV verworpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 30.08.2013, 01.04.2014 en 13.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat haar betekend werd op 01.10.2014. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan dit inreisverbod, zij heeft het grondgebied niet verlaten. Bijgevolg blijft de maatregel nog steeds van kracht. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar feitelijke partner O. A. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft.

De eerste aanvraag, ingediend op 09.09.2016, werd op 07.03.2017 geweigerd, onder meer omdat de weigering van registratie van huwelijk en de vastellingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg een sterke contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Deze weigering (bijlage 20) werd op 13.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 24.08.2017 door de RVV verworpen. Op 08.01.2018 diende betrokkene een tweede aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Die aanvraag werd op 29.06.2018 geweigerd (bijlage 20) en op 19.07.2018 aan betrokkene betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 06.08.2018, diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van bovenvermelde feitelijke partner. Die aanvraag werd op 04.02.2019 geweigerd (bijlage 20) en op 11.02.2019 aan betrokkene betekend. Zeven dagen later, op 18.02.2019, diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van O. A. (...). Die aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd (bijlage 20) en op 24.09.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene had echter al op 09.09.2019 een vijfde aanvraag gezinshereniging ingediend, dus zonder te wachten op een beslissing op haar aanvraag dd. 18.02.2019! Die aanvraag werd op 03.03.2020 negatief afgesloten en aan haar betekend op 09.03.2020.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van het Hof van Beroep te Luik. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 27.03.2013, aan betrokkene betekend op 30.08.2013. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 24.01.2014 door de RVV verworpen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van het Hof van Beroep te Luik. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 27.03.2013, aan betrokkene betekend op 30.08.2013. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 24.01.2014 door de RVV verworpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 30.08.2013, 01.04.2014 en 13.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat haar betekend werd op 01.10.2014. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan dit inreisverbod, zij heeft het grondgebied niet verlaten. Bijgevolg blijft de maatregel nog steeds van kracht. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar feitelijke partner O. A. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 09.09.2016, werd op 07.03.2017 geweigerd, onder meer omdat de weigering van registratie van huwelijk en de vastellingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg een sterke contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Deze weigering (bijlage 20) werd op 13.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 24.08.2017 door de RVV verworpen. Op 08.01.2018 diende betrokkene een tweede aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Die aanvraag werd op 29.06.2018 geweigerd (bijlage 20) en op 19.07.2018 aan betrokkene betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 06.08.2018, diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van bovenvermelde feitelijke partner. Die aanvraag werd op 04.02.2019 geweigerd (bijlage 20) en op 11.02.2019 aan betrokkene betekend. Zeven dagen later, op 18.02.2019, diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van O. A. (...). Die aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd (bijlage 20) en op 24.09.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene had echter al op 09.09.2019 een vijfde aanvraag gezinshereniging ingediend, dus zonder te wachten op een beslissing op haar aanvraag dd. 18.02.2019! Die aanvraag werd op 03.03.2020 negatief afgesloten en aan haar betekend op 09.03.2020.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van het Hof van Beroep te Luik. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 27.03.2013, aan betrokkene betekend op 30.08.2013. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 24.01.2014 door de RVV verworpen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze getrouwd is en dat ze ten laste is van haar man. Omwille van die redenen kan ze niet terugkeren naar haar herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene op 19.07.2016 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Op 30.11.2016 stelde het CGVS vast dat betrokkene op 22.07.2016 afstand had gedaan van haar verzoek tot internationale bescherming. Ze verklaart daarover dat ze dergelijk verzoek ingediend heeft omdat ze geen inkomsten had, met de bedoeling om financiële hulp te bekomen, niet om asiel te vragen. Ze heeft daarna dit verzoek geannuleerd.

Betrokkene verklaart dat zij een microcalcificatie in haar borst en hartkloppingen heeft. Zij legt geen medische documenten voor die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene zal bij aankomst in het centrum onderzocht worden door de centrumarts. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Maasland op 09.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : D. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Tanger

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van het Hof van Beroep te Luik. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia

corruptit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 27.03.2013, aan betrokkene betekend op 30.08.2013. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 24.01.2014 door de RVV verworpen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 30.08.2013, 01.04.2014 en 13.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat haar betekend werd op 01.10.2014. Betrokkene heeft nooit gevolg gegeven aan dit inreisverbod, zij heeft het grondgebied niet verlaten. Bijgevolg blijft de maatregel nog steeds van kracht. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar feitelijke partner O. A. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 09.09.2016, werd op 07.03.2017 geweigerd, onder meer omdat de weigering van registratie van huwelijk en de vaststellingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg een sterke contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Deze weigering (bijlage 20) werd op 13.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 24.08.2017 door de RVV verworpen. Op 08.01.2018 diende betrokkene een tweede aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Die aanvraag werd op 29.06.2018 geweigerd (bijlage 20) en op 19.07.2018 aan betrokkene betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 06.08.2018, diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van bovenvermelde feitelijke partner. Die aanvraag werd op 04.02.2019 geweigerd (bijlage 20) en op 11.02.2019 aan betrokkene betekend. Zeven dagen later, op 18.02.2019, diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van O. A. (...). Die aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd (bijlage 20) en op 24.09.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene had echter al op 09.09.2019 een vijfde aanvraag gezinshereniging ingediend, dus zonder te wachten op een beslissing op haar aanvraag dd. 18.02.2019! Die aanvraag werd op 03.03.2020 negatief afgesloten en aan haar betekend op 09.03.2020.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

☐ *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 27.10.2010 heeft het Hof van Beroep te Luik de annulatie van dit huwelijk uitgesproken. Het Hof concludeerde dat de relatie er niet op gericht was om een duurzame verbintenis tussen beide partners aan te gaan, maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. De nietigverklaring van het huwelijk leidt dus tot het einde van het verblijf van betrokkene. Deze beslissing is op 30.08.2013 aan betrokkene betekend.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

Betrokkene ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met de genaamde G. Y. (...). Dit huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van Beroep te Luik. Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk.

Betrokkene verklaart dat zij in 2016 in Marokko getrouwd is met de heer O. A. (...). Op 18.06.2016 diende betrokkene te Maaseik een huwelijksdossier in met de heer O. A. (...), geboren op 21.04.1955, van Nederlandse nationaliteit. Op 15.11.2016 weigerde de gemeente Maaseik dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat uit onderzoek werd vastgesteld dat betrokkene trachtte opnieuw een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigering indiende werd ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Hasselt die in het vonnis van 18.04.2018 uitdrukkelijk stelde dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat betrokkene's voorgenomen huwelijk enkel is ingegeven om aan betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen en dus een schijnhuwelijk is en dat de omstandigheden dat betrokkene en de referentiepersoon samenwonen en volgens getuigen een duurzame relatie hebben, aan deze vaststelling geen afbreuk doet. Betrokkene diende een beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Dit werd in het arrest van 22.11.2019 ongegrond verklaard. De weigering van registratie van huwelijk en de vaststellingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg én van het Hof van Beroep vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een zus heeft, mevrouw D. S. (...), die in Landen woont, maar ze kent (onthoudt) haar adres niet, en een broer, de heer D., A. (...), die in Verviers woont maar ze kent het adres niet. Het gegeven dat de zus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Betrokkene toont niet aan afhankelijk te zijn van haar zus en broer. Zij is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar zus en broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat zij een microcalcificatie in haar borst en hartkloppingen heeft. Zij legt geen medische documenten voor die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene zal bij aankomst in het centrum onderzocht worden door de centrumarts. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De middelen

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de zorgvuldigheidsplicht, van een manifeste beoordelingsfout, van machtsmisbruik, van het evenredigheidsbeginsel, evenals van de artikelen 5, 6, 8 en 13 EVRM.

4.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij betoogt dat ze tijdens haar gehoor aangegeven heeft dat haar familie in België verblijft, dat ze medische problemen heeft en de verschillende aanvragen die ze ingediend heeft om haar verblijf te legaliseren. De verzoekende partij benadrukt dat ze gedurende verschillende jaren legaal gewerkt heeft. De verzoekende partij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de stukken die zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft en waaruit haar integratie blijkt. De verzoekende partij benadrukt dat haar sociaal leven zich in België afspeelt en reeds zeventien jaar in België verblijft. De verzoekende partij zet uiteen dat ze het niet eens is dat de scheiding van haar partner, haar broers en zussen proportioneel is. Daarenboven kan men haar niet steeds verwijzen naar de nietigverklaring van haar huwelijk in 2010 omwille van een schijnhuwelijk. Ook kan men niet ernstig voorhouden dat ze een gevaar is voor de openbare orde daar ze zich reeds zeventien jaar constructief opstelt. De verzoekende partij argumenteert ook dat het begrip openbare orde niet gedefinieerd wordt, maar verwijst in dit verband naar de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 december 1999. De verzoekende partij stelt geen enkele veroordeling te hebben opgelopen waardoor er geen sprake kan zijn van “gevaar voor de openbare orde”. Bij het opleggen van het inreisverbod zou geen rekening

gehouden zijn met haar lang verblijf in België waar zij zich duurzaam lokaal verankerd heeft. De duur van vier jaar inreisverbod zou niet afdoende gemotiveerd zijn.

4.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig(e) visum/verblijfstitel, geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten evenals aan een inreisverbod en in het verleden zowel een schijnhuwelijk heeft aangegaan en getracht heeft een nieuw huwelijk aan te gaan met het oog op het verwerven van verblijfsrecht, hetgeen niet door haar wordt betwist. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd omtrent haar medische toestand (microcalcificatie in de borst en hartkloppingen – waarvan geen medische documenten werden voorgelegd), de samenwoning met haar partner en de relatie met haar broer en zus. Er werd gesteld dat die elementen verzoekster niet automatisch recht op verblijf geven. Er werd verder gesteld dat de scheiding van haar partner van tijdelijke aard is en dat die periode, nodig om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij niet aantoonde welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissingen, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift.

Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij er echter aan voorbij gaat dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. De staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen. De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij niet aantoonde met haar betoog dat zij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput. Het voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een “fait accompli” (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het EHRM vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij ondernomen stappen met het oog op bescherming van het door haar voorgesteld gezinsleven, allen negatief werden afgesloten. De verzoekende partij toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont zij aan dat er onoverkomelijke hindernissen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in haar land van herkomst of elders te leiden. De verwerende partij vervolgt dat de thans bestreden beslissing als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen verstoort haar voorgehouden gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen gevaar voor de openbare orde is, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat haar in 2004 afgesloten huwelijk met de heer G. Y. nietig verklaard werd omdat er sprake was van een schijnhuwelijk en zij vervolgens een nieuw huwelijk wenste aan te gaan met de heer O. A. dat eveneens gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht.

Tot slot herhaalt de verwerende partij de motieven die betrekking hebben op de duur van het inreisverbod. De verwerende partij stelt vervolgens dat de verzoekende partij niet aantoonde met welke gekende elementen de verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de

bestreden beslissing. De verwerende partij stelt ook dat de verzoekende partij evenmin aantoonst niet gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissingen genomen werden.

4.2. Beoordeling

4.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, met name omdat enerzijds zij op het Belgische grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel en zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat het eerste huwelijk nietig werd verklaard omwille van schijnhuwelijk waardoor haar recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd en haar tweede huwelijk opnieuw niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar het verwerven van een verblijfstitel en anderzijds ze het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort of opgeheven is.

Voorts wordt gemotiveerd dat de weigering van registratie van haar huwelijk en de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van beroep een contra-indicatie is inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Ook wordt geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar broer en zus aanvaard daar geen bijzondere band van afhankelijkheid aangetoond wordt. Ze kunnen voorts met mekaar contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Verder wordt aangegeven dat ze de afgelopen jaren haar privéleven tijdens een illegaal en precair verblijf opgebouwd heeft en het gewone 'sociale' relaties betreft die niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij verklaart een microcalcificatie in haar borst en hartklopping te hebben, maar hiervan geen medische documenten bijbrengt. De verwerende partij zag bijgevolg geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die zich konden verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Verder wordt duidelijk aangegeven dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken en het gevaar voor de openbare orde. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie heeft gebruikt, valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, daar zij een schijnhuwelijk aangegaan is op grond waarvan zij een verblijfstitel gekregen heeft, dat zij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort of opgeheven is, dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend heeft.

Het inreisverbod geeft daarnaast aan te zijn opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, ofwel zowel omdat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan als omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde. De verwerende partij herneemt de motieven waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en wijst andermaal op het risico op onderduiken, de niet-uitgevoerde bevelen om het grondgebied te verlaten die de verzoekende partij eerder ter kennis werden gebracht, de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een eerder inreisverbod onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe aanvraag ingediend heeft. Er wordt vervolgens afzonderlijk toegelicht waarom de duur van het inreisverbod op vier jaar wordt bepaald. Een duur van vier jaar wordt

proportioneel geacht, nu de verzoekende partij geprobeerd heeft de Belgische staat te misleiden door in 2004 een huwelijk aan te gaan dat later door de rechtbank nietig werd verklaard omdat het een schijnhuwelijk betrof. Ook wordt aangegeven dat het huwelijk dat de verzoekende partij in 2016 in Marokko heeft afgesloten met een Nederlandse onderdaan niet wordt geregistreerd door de gemeente Maaseik daar het eveneens een schijnhuwelijk betreft. Het beroep werd verworpen zowel door de rechtbank van eerste aanleg als daarna door hof van beroep. Voorts wordt gemotiveerd dat de weigering van registratie van haar huwelijk en de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg en het hof van beroep een contra-indicatie is inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Ook wordt geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar broer en zus aanvaard daar geen bijzondere band van afhankelijkheid aangetoond wordt. Ze kunnen voorts met mekaar contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Ook wordt aangegeven dat ze de afgelopen jaren haar privéleven tijdens een illegaal en precair verblijf opgebouwd heeft en het gewone 'sociale' relaties betreft die niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij verklaart een microcalcificatie in haar borst en hartklopping te hebben, maar hiervan geen medische documenten bijbrengt.

De voorziene motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, zijn pertinent en draagkrachtig. Zij stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen zijn genomen. Dit wordt bevestigd door de uiteenzetting van de middelen, waarin de verzoekende partij er blijk van geeft de motieven van de genomen beslissingen te kennen. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in de eerste plaats onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en dit voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op drie onderscheiden motieven elk op zich als grondslag kunnen dienen voor het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou schenden. Zij haalt de vaststellingen niet onderuit dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort en een geldig visum. Dit motief is op zich voldoende om het bestreden bevel te schragen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt verder op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu wordt met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet afgeweken van de termijn van 7 tot 30 dagen en geen vrijwillige vertrektermijn toegestaan, omdat volgens de verwerende partij er een risico op onderduiken bestaat en de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Beide motieven kunnen elk op zich als grondslag dienen voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk zijn gedefinieerd, zal onderduiken. Deze wetsbepaling is een omzetting van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn, dat het risico op onderduiken omschrijft als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. De motieven die betrekking hebben op het risico op onderduiken worden geenszins betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht bij de toepassing van deze wetsbepalingen.

Nu de verzoekende partij de beslissing tot het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet onderuit haalt, blijkt evenmin dat de verwerende partij op basis van dit gegeven niet kon besluiten tot het opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11, § 1 tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven merkt de Raad op dat het inreisverbod ook is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde. Dit laatste motief wordt evenmin onderuit gehaald. Beide motieven kunnen elk op zich als grondslag dienen voor het opleggen van een inreisverbod. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht in de toepassing van deze wetsbepaling blijkt evenmin.

4.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dit verband voert de verzoekende partij ook een schending aan van de hoorplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij geeft aan dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen niet in de mogelijkheid was om op nuttige wijze haar standpunt inzake haar persoonlijke en gezins- of familiale belangen in België uiteen te zetten.

In zoverre de verzoekende partij hierbij wijst op het bepaalde in artikel 41 van het Handvest dringt de vaststelling zich op dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze bepaling.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In dit verband wijst de Raad er nog op dat uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, Frankrijk/Commissie, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, Duitsland/Commissie, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, Storck/BHIM, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu zijn de bestreden beslissingen gegrond op een toepassing van de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de omzetting vormen van de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Door het nemen van deze beslissingen wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissingen kunnen ook worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van het nemen van de bestreden beslissingen, in de voormiddag van 9 maart 2020, werd gehoord betreffende de elementen die zouden kunnen verhinderen dat deze beslissingen werden genomen. Zij

werd gehoord door een inspecteur van de politie en dit in de Franse taal. Nergens blijkt dat de verzoekende partij de Franse taal niet voldoende machtig is. Zij geeft zulks ook niet aan. Uit het gehoor blijkt dat de verzoekende partij werd gevraagd waarom zij in België is, waarop zij antwoordde dat zij getrouwd is, alsook waarom zij niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst of waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, waarop zij antwoordde dat ze sinds 2016 getrouwd is en ten laste van haar echtgenoot is. Ook blijkt uit het gehoor dat de expliciete vraag werd gesteld of de verzoekende partij een partner heeft in België met wie zij een duurzame relatie heeft of kinderen heeft in België, waarop de verzoekende partij antwoordde dat ze getrouwd is in 2016 en een Marokkaanse huwelijksakte heeft. Voorts verklaart de verzoekende partij dat haar broer en zus eveneens in België verblijven en haar ouders nog steeds in Marokko woonachtig zijn. Bovendien geeft de verzoekende partij aan dat ze hartkloppingen heeft en lijdt aan microcalcificatie. In het kader van voormeld gehoor had de verzoekende partij afdoende de mogelijkheid om de pertinente elementen met betrekking tot haar privé- en familielevens kenbaar te maken.

De verzoekende partij toont geen schending van het hoorrecht aan.

Inzake het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- of familielevens, waarnaar ook wordt verwezen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er sprake is van een gezins- of familielevens in België.

De Raad wijst erop dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van “oprechtheid” kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie. *In casu* weigerde de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand reeds de registratie van het huwelijk tussen de verzoekende partij en heer O.A., na een negatief advies van het parket, omdat dit huwelijk niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg die het verworpen heeft. Vervolgens verwerpt ook het hof van beroep het beroep van de verzoekende partij. De gemachtigde verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing, vonnis en arrest en stelt zich hierbij uitdrukkelijk op het standpunt dat er een contra-indicatie is voor het werkelijk bestaan van een gezinsleven zodat een terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van deze duidelijke gegevens, en waartegen de verzoekende partij geen enkel concreet element inbrengt - behalve het gegeven dat ze samenwonen - staat het niet vast en wordt niet aangetoond dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij overtuigt dan ook geenszins dat een verdere belangenafweging in het licht van deze relatie zich opdrong.

De verzoekende partij haalt ook aan dat zij een broer en een zus in België heeft. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In de bestreden beslissingen wordt er terecht gesteld dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar zus en broer bestaan, van wie ze zelfs niet eens het adres van hun woonplaats in België kent.

Een miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familielevens blijkt niet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat bij beslissing tot verwijdering de verwerende partij rekening houdt met gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij aangegeven dat zij microcalcificatie in haar borst heeft evenals hartkloppingen. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft heeft ze hiervan geen medische documenten voorgelegd. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij wederom naar deze gegevens, maar brengt ze hiervan geen medische documenten bij en ook laat ze na uiteen te zetten welke invloed dit heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij aan een ernstige ziekte lijdt die een behandeling behoeft. De Raad bemerkt daarbij dat het EHRM reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen (Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10).

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Inzake het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven:

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*privéleven*’ niet, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Vaste rechtspraak EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij reeds zeventien jaar in België verblijft, doch werd reeds op 23 juli 2013 het verblijf van de verzoekende partij van meer dan drie maanden beëindigd daar het huwelijk van de verzoekende partij nietig werd verklaard. Toen werd haar reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Tegen deze beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 januari 2014 met nummer 117 542 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep. Hierna werden nog andere bevelen om het grondgebied uitgereikt, die de verzoekende partij niet opgevolgd heeft. Ook heeft de verzoekende partij sinds 9 september 2016 vijf aanvragen ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met de heer O.A. Al deze aanvragen werden afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het privéleven dat de verzoekende partij in België heeft uitgebouwd is tijdens een precair verblijf gebeurd. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De normale

binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen.

In de voorliggende omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling van het privéleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM is gekomen. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt of door het nemen van de bestreden beslissingen haar recht op eerbiediging van haar privéleven heeft miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het hoorrecht in het licht van deze bepalingen blijkt evenmin.

4.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat de gemachtigde voor de duur van het inreisverbod concreet wijst op het parcours van de verzoekende partij waarbij zij op grond van een nietig verklaard huwelijk een langdurig verblijf heeft opgebouwd in België. Bijgevolg meent de gemachtigde dat de belangen van de Belgische staat in haar strijd tegen schijnhuwelijken en de illegaliteit in het algemeen duidelijk opwegen tegen de belangen van betrokkene om haar privéleven op Belgische grond verder te zetten. De gemachtigde wijst er ook op dat de verzoekende partij in 2016 een nieuw huwelijk aangegaan is met een man die de Nederlandse nationaliteit heeft, doch dat dit huwelijk -eveneens na gerechtelijke procedures- niet erkend werd daar het huwelijk enkel ingegeven is om de verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen en het wederom een schijnhuwelijk betreft. Wat betreft het privéleven stelt de gemachtigde concreet dat het bestaan van een zekere verankering in de Belgische samenleving, geen recht geeft op verblijf, zeker wanneer men het frauduleuze aspect van haar verblijfsrecht in acht neemt. Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij een broer en zus in België heeft, maar dat er geen band van afhankelijkheid is tussen beide personen. Tevens wordt aangegeven dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij in haar land van herkomst geen leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar broer en zus.

Al deze concrete motieven laat de verzoekende partij onverlet in haar betoog. Van een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering is helemaal geen sprake. Bezwaarlijk zou de Raad dan ook

kunnen aannemen dat er geen motivering zou zijn waarom het *in concreto* noodzakelijk is een inreisverbod op te leggen voor de duur van vier jaar. Er blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze met die elementen heeft rekening gehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

4.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

4.2.7. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aanvoert van de artikelen 5, 6 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

4.2.8. Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

4.2.9. Het middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS